

РЕШЕНИЕ

№ 5850

гр. София, 09.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 02.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **7634** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 26, ал. 6 от Закона за гарантиране на вземанията на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР).

Образувано е по жалба на М. М. К. от [населено място], [улица], ет. 5, ап. 1, срещу Разпореждане № 4505-40-183 от 13.07.2023 година на директора на Фонд "Гарантирани вземания на работници и служители" към Националния осигурителен институт, с което на основание чл. 26, ал.1, във връзка с чл. 4 ЗГВРСНР ѝ е отпуснато гарантирано вземане по подадено заявление - декларация в размер на 4857,14 лв., като е определена сума за изплащане - 3 769.04 лв.

Жалбоподателката изразява несъгласие с определения с разпореждането размер на гарантираното ѝ вземане. Не оспорва установените като начислени, но неизплатени от работодателя трудови възнаграждения и обезщетения по чл. 224 и чл. 220, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ). Обосновава незаконосъобразност на приложения от органа подход за изчисляване на гарантираното вземане при прилагане на максималния размер по чл. 22, ал. 2 ЗГВРСНР. Допълнителни доводи излага в писмени бележки, които са идентични с тези, релевираны в жалбата.

Ответникът - директорът на Фонд "Гарантирани вземания на работници и служители" при Националния осигурителен институт, чрез юрк. М., оспорва жалбата. Допълнителни аргументи излага в писмени бележки. Твърди, че обжалваният административен акт е издаден при спазване на относимите правни норми и в

съответствие с установената фактическа обстановка.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, след като прецени събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че до 31.01.2023 г. жалбоподателката е била в трудово правоотношение с "Бранд Куодърджи България" ЕООД, прекратено със Заповед № 234/31.01.2023 г. (л. 19) на основание чл. 328, ал. 1, т. 1 КТ.

С Решение № 544 от 24.04.2023 г. на Софийски градски съд по т.д. № 238/2023 г., публично достъпно в Търговския регистър към Агенцията по вписвания, е обявена неплатежоспособността на "Бранд Куодърджи България" ЕАД с начална дата на неплатежоспособността – 31.12.2019 г., открито е производство по несъстоятелност, обявена е несъстоятелността и е прекратена дейността на „Бранд Куодърджи България" ЕАД.

Със Заявление-декларация № 4502-21-110/26.05.2023 г. (л. 18) жалбоподателката е поискала от директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт - С. отпускане на гарантирано вземане по реда на ЗГВРСНР.

Към заявлението-декларация са приложени горепосочената Заповед № 234/31.01.2023 г., фишове за м. ноември 2022 г., м. декември 2022 г. и м. януари 2023 г., извлечение от банкова сметка.

По образуваната преписка са извършени съответните процесуални действия за определяне на претендираното вземане, описани в Констативен протокол № КВ-5-21-01384741/27.06.2023 г.

Изготвена е работна справка за определяне на размера на гарантираното вземане по чл. 22, ал. 1 ЗГВРСНР и дължимите осигурителни вноски, съдържаща размера на начислените, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, дължими по КТ и други нормативни актове (л. 14). От справката е видно, че начисленото на М. К. за м. ноември 2022 година брутно трудово възнаграждение е в размер на 957,14 лв., което не е изплатено. За м. декември 2022 година и м. януари 2023 г. лицето има брутно трудово възнаграждение от 2462,15 лв., което също не е изплатено на служителя. Оразени са начислени за м. януари 2023 година, но неизплатени парични обезщетенията по КТ - по чл. 220, ал. 1 КТ в размер на 4924,28 лв. и по чл. 224 КТ в размер на 468,98 лв. Общо констатираните начислени, но неизплатени за периода трудови възнаграждения, са в размер на 5881,43 лева. Паричните обезщетения по КТ възлизат общо на 5393,26 лева.

По тези суми не е налице спор между страните.

С обжалваното Разпореждане № 4505-40-183 е определен общ размер на гарантираното вземане по чл. 22, ал. 1 ЗГВРСНР – 4857,14 лв., формирана от сбора на гарантираните вземания за отделните месеци – ноември, декември 2022 г. и януари 2023 г., при прилагане на максималния размер по чл. 22, ал. 2 ЗГВРСНР, който за м. декември 2022 г. и м. януари 2023 г. е определен на 1950,00 лв. Разпоредена е сума за изплащане в размер на 3 769,04 лв., формирана след удържане на дължимите осигурителни вноски за сметка на лицето и данъка върху дохода. Насрещните тези и възражения касаят нейното числово изражение в контекста на приложимите материалноправни разпоредби.

При така установеното настоящият съдебен състав на Административен съд - София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването,

срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 26, ал. 1, вр. ал. 4 ЗГВРСНР. Същата е депозирана в законоустановения срок, предвид което се явява процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Оспореното разпореждане е издадено от компетентен орган – директорът на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" (А. чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР), в изискуемата писмена форма и съдържание съгласно чл. 59, ал. 2 АПК и чл. 10, ал. 3 от Наредбата за реда и начина за информирание на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя (Наредбата).

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на упражнената компетентност. В съответствие с чл. 35 АПК административният орган е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за размера на следващото се на служителя гарантирано вземане. При издаване на разпореждането за неговото отпускане са положени необходимите усилия и процесуална активност от страна на длъжностните лица за установяване на размерите на начислените и неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, послужили при определяне на вземането по чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР.

Неоснователни са възраженията за нарушение на правилата във връзка с изискването за изготвяне на справка по чл. 4 от Наредбата за реда и начина за информирание на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя. По делото е приложен Констативен протокол № KB-5-21-01384741/27.06.2023 г. за резултатите от извършена проверка на работодателя по разходите на ДОО. В него са описани предприетите действия за осъществяване на контакт с представител на обявеното в несъстоятелност дружество и с оглед обезпечаване правата на лицата с право на изплащане на гарантирано вземане, са изготвени работни справки по образец за всички лица. Справките са изготвени по данни от предадените в НОИ ведомости за заплати и трудови досиета. Вече се отбелязва, че жалбоподателката не оспорва сумите на начислените ѝ от работодателя, но неизплатени от него трудови възнаграждения и парични обезщетения, вярно отразени в работната справка. Възраженията ѝ касаят размера на определеното гарантирано вземане, което е въпрос на материална законосъобразност на акта.

Правото на гарантирани вземания е субективно материално право, което възниква при осъществяването на следните юридически факти: а) начислени и неизплатени трудови възнаграждения, дължими по индивидуални и колективни трудови договори, и/или парични обезщетения, дължими от работодателя по силата на нормативен акт (чл. 3 ЗГВРСНР); б) влязло в сила и вписано в търговския регистър съдебно решение, с което е открито производство по несъстоятелност на работодателя (чл. 6 ЗГВРСНР). Субекти на това право са работниците и служителите, които са или са били в трудово правоотношение с работодателя по чл. 2, независимо от срока му и от продължителността на работното време (чл. 4 ЗГВРСНР). Срокът за подаване на заявление е тримесечен от датата на вписване на решението по чл. 6 или от датата на информирание на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че е открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на другата държава (А...: чл. 25, ал. 1 ЗГВРСНР).

Безспорно М. М. К. отговаря на материалноправните условия за изплащане на

претендираното вземане по ЗГВРСНР, тъй като е била работник по трудово правоотношение с работодател по чл. 2 ЗГВРСНР. На жалбоподателката не са изплатени дължимите ѝ трудови възнаграждения за м. ноември 2022 г., м. декември 2022 г. и м. януари 2023 г., възлизаща общо на сумата от 5881,43 лв., както и парични обезщетения по чл. 220, ал. 1 КТ и чл. 224 КТ, начислени за м. януари 2023 г. в общ размер на 5393,26 лв. Тези стойности съответстват на посочените в приложенияте по делото фишове за заплати и са идентични с отразените в изготвената от ответника работна справка, послужила при издаване на оспореното разпореждане. Спорът между страните касае размера на следващото се на М. М. К. гарантирано вземане по чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР и в съответствие с това несъгласие има по отношение на подлежащата на изплащане сума след приспадане на дължимите осигурителни вноски и данък по чл. 42 ЗДДФЛ.

Съгласно чл. 22, ал. 1 ЗГВРСНР гарантираните вземания на работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 са в размер на последните 6 начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано решението по чл. 6. Текстът на разпоредбата е ясен. Касае се за математически сбор от начислените, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения, доколкото паричните обезщетения заместват работната заплата и не са допълнително трудово възнаграждение или елемент от него, още повече, че на основание чл. 30 ЗГВРСНР частта от начисленото, но неизплатено трудово възнаграждение, която не е гарантирана от фонда, остава дължима на работника или служителя и може да се предяви в производството по несъстоятелност. Следователно законосъобразно административният орган е приложил цитираното правило, определяйки максималният размер на гарантираното месечно вземане като сбор от трудови възнаграждения и парични обезщетения по КТ. Целта на законодателя не е да предвиди възможност съответното гарантирано вземане да покрие изцяло и в пълен размер всички начислени и неизплатени трудови възнаграждения и/или парични обезщетения на работника или служителя. В тази насока основателно ответникът намира аргументи в мотивите към Решение № 9578/14.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 2702/2020 г., където е възприето становище, че нормата на чл. 22, ал. 2 ЗГВРСНР определя максимален месечен размер на гарантираните вземания по ал. 1, т.е. общо за парични обезщетения и трудови възнаграждения. Същият извод е последователно изведен и в Решение № 9827/17.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 1988/2020 г. и в Решение № 5724/12.05.2021 г. на ВАС по адм. д. № 2660/2021 г. Приложеният от органа подход е съобразен с изискването максималният размер на гарантираното вземане да се прилага към сбора на трудовите възнаграждения и обезщетенията при спазване на поредността на чл. 10, ал. 4 от Наредбата, според който при определяне на ограничения размер на ГВ по чл. 22, ал. 2 ЗГВРСНР се вземат първо трудовите възнаграждения и след това паричните обезщетения по КТ.

Несподелима е тезата в жалбата, че доколкото изискуемостта на обезщетенията по КТ е настъпила през м. февруари 2023 г. /предвид нормата на чл. 228, ал. 3 КТ/, то тези обезщетения не следва да се включват при прилагане на максималния месечен размер по чл. 22, ал. 2 от ЗГВРСНР за м. януари 2023 г., в който са начислени. Цитираната разпоредба на чл. 228, ал. 3 КТ не е приложима в производството за отпускане и определяне размера на гарантираното вземане по ЗГВРСНР.

Що се отнася до определените за отделните месеци размери на гарантираното вземане

същите законосъобразно са формирани при съобразяване на определяния в чл. 15, ал. 2 от Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване (ЗБДОО) за 2023 г. максимален размер от 1950 лв. За м. януари гарантираното вземане на жалбоподателката е определено според данните от справка за начисленото ѝ, но неизплатено за този месец възнаграждение от 957,14 лв. За м. декември 2022 г. и м. януари 2023 г. е приложено ограничението по чл. 22, ал. 2 ЗГВРСНР, във вр. с чл. 15, ал. 2 от ЗБДОО за 2023 г. предвид това, че сумите на начислените, но неизплатени възнаграждения надхвърлят нормативно предвидения максимален размер на гарантираните вземания. Правилно е отчетно от ответника, че през м. януари 2023 г. на жалбоподателката са начислени, но неизплатени и парични обезщетения по КТ, които законосъобразно са отнесени в общата начислена, но неизплатена сума за месеца, досежно която се прилага правилото на чл. 22, ал. 2 ЗГВРСНР. Вследствие на това правилно е изчислен размерът на гарантираното вземане за периода от 01.11.2022 г. до 31.01.2023 г. - 4 857,14 лв., като сбор от стойностите на вземанията за отделните периоди - 957, 14 лв. за м. ноември 2022 г., 1 950,00 лв. за м. декември 2022 г. и 1 950,00 лв. за м. януари 2023 г.

Наред с това, съгласно чл. 65, ал. 11 ЗДДФЛ, съответно чл. 7, ал. 1 КСО осигурителят - работодател е задължен да извърши съответните плащания до 25-то число на месеца, следващ месеца, през който е положен трудът. Неизпълнението на това задължение е скрепено със санкция по чл. 81 ЗДДФЛ, а това следва да бъде съобразено от административния орган при определяне размера на гарантираното вземане при несъстоятелност на работодателя. В разпоредбата на чл. 10, ал. 3, т. 4 от Наредбата законодателят установява като задължителен реквизит на акта в разпореждането за изплащане на гарантираните вземания да се посочи размерът на данъка върху доходите. Същият се определя в процентно отношение от данъчната основа по чл. 42, ал. 3 ЗДДФЛ, която в случая законосъобразно е формирана при направените отчисления на оставащите за сметка на работника осигурителни вноски за ДОО, ДЗПО и НЗОК при общ облагаем доход по чл. 24, ал. 1 ЗДДФЛ - 4857,14 лв. При правилно определена данъчна основа по чл. 42, ал. 3 ЗДДФЛ – 4187,82 лв., формирана от разликата на общия облагаем доход за м. 01 и м. 02.2022 г. – 4857,14 лв., и оставащите за сметка на лицето осигурителни вноски – 669,32 лв., законосъобразно е изчислен и данъкът по чл. 42 ЗДДФЛ – 418,78 лв., който нормата на чл. 27, ал. 2 ЗГВРСНР предвижда, че се превежда от съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт. Така подлежащата на изплащане сума правилно е определена на 3769,04 лева, след приспадане на дължимия подоходен данък.

Налага се краен извод, че при постановяване на процесното разпореждане от страна на административния орган правилно е приложена методиката при изчисляването на дължимите се гарантирани вземания, определяйки максималният размер на гарантираното месечно вземане като сбор от трудови възнаграждения и обезщетения при спазване на поредността, посочена в чл. 10, ал. 4 от Наредбата, в съответствие с разпоредбата на чл. 22, ал. 2 ЗГВРСНР.

Ето защо инициираното оспорване на Разпореждане № 4505-40-183 е неоснователно и следва да се отхвърли.

Предвид изход на спора следва да се уважи своевременно заявената от процесуалния представител на ответника претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 100 лв. на основание чл.

143, ал. 4 АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. К. срещу Разпореждане № 4505-40-183 от 13.07.2023 година на директора на Фонд "Гарантирани вземания на работници и служители" към Националния осигурителен институт.

ОСЪЖДА М. М. К. с адрес в [населено място], [улица], ет. 5, ап. 1, да заплати на Националния осигурителен институт разноски за настоящата инстанция в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: